

waarop de ander zich bij hem voegde om hem in een gevecht bij te kunnen staan. Zoover kwam het echter niet, daar op het hooren van de kreten: — Moord!! Moord!! Maria haar woning verliet, en luid — Petri!! Petri!! roepende, op de mannen toeijlde. Toen Petri het geluid van deze vrouw hoorde, wierp hij het mes met kracht in de richting van zijn vijand, keerde zich om en vluchtte als een schuw beest van deze plaats. Hij kwam niet terug.

Den volgenden dag deden die beide mannen iets, waardoor zij blijk gaven vreemdelingen op dit eiland te zijn: zonder vooraf Maria om raad gevraagd of ook maar haar gewaar-schuwd te hebben, gaven zij het voorval aan bij de gendarmerie.

Toen de gendarmes bij Maria kwamen, loog ze hemel en aarde aan elkaar om Petri te redden. Er was niets te redden. De politiemannen vonden ergens een blauw jasje met een zeemanskaart er in, waarop de naam: Jean Donnizetti vermeld stond. De commandant liet de foto, die er op geplakt was, aan Maria zien en vroeg wie dat was. Zonder aarzelen antwoordde Maria: dat was Petri. Twee der politiemannen knikten elkaar veel-beteekenend toe en zeiden: — Dat is dezelfde! ze lieten Maria onder bewaking achter en gingen heen om te telefoneeren. Na eenige oogenblikken kwamen ze terug met de order, Petri, koste wat het kost, te arresteeren, want Jean Donnizetti, wiens foto wel bekend was, werd al ruim een half jaar gezocht wegens moord op een zeeman in Brest.

Toen Maria in verzekerde bewaring was gesteld, kwam er nog een zestal gendarmes bij, gewapend met karabijnen, en die mannen begonnen zorgvuldig het eiland af te zoeken. Dat kostte hun een vollen dag, ze vonden echter niet den man dien ze zochten, doch met dierlijke hardnekkigheid speurden ze verder.

Het ging toen zoo met Petri.

Hij had geen tijd gehad zijn vlucht voor te bereiden, integendeel, toen een jongen van Joseph, den kroeghouder, na uren zoeken hem was komen vertellen dat er gendarmes waren, sloop hij de schapenkooi, waarin hij den nacht had doorgebracht, om en kroop over een rots, zich gedekt houdende tegen de rietkragen die langs het strand hoog op-groeien. Even verder verdween hij in het bamboe. Hij had geen voedsel en geen drinken, hij had niets dan een blauwe broek en een paar versleten espadrilles, zijn bovenlijf was onbedekt. Op de wegen heeft hij zich niet gewaagd; niemand heeft hem daar gezien. Hij moet door boschjes en tusschen de ontzaglijke steenklompen doorgeklommen zijn, zich deerlijk aan de als lianen afhangende braamstruiken verwondend. Zoo, weg-